

RECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

God bepaalt tijd en grens

4 DE BETEKENIS VAN DE BIJBEL

Deel 2

6 HEER, LEER ONS BIDDEN!

De gebeden van de volmaakte Bidder volgens Lucas

7 REPLY

Gaat het in Marcus 16 ook om de Emmaüsgangers?

8 WEES NIET BANG!

9 WOORDSTUDIE

Tongen, talen, vertalen en uitleggen (Slot)

Paulus drukt zich dan overdreven sterk uit ('talen van mensen, pakweg zelfs engelen') om des te duidelijker te maken dat wat hij ertegenover stelt – namelijk in talen spreken zonder liefde – in feite onmogelijk is.

10 HET HOOGLIED

Deel 62 - De hoogste taal van de liefde

Door wat we meemaken krijgen oude waarheden, waarvan we wel wisten, door onze ervaringen of diepere studie van het Woord hun ware betekenis en glans.

11 DE KORACHIETEN

Keuzes in ons leven

14 ELIA EN DE WEDUWE VAN SAREFAT

Deel 1 - God niet begrijpen, maar Hem toch vertrouwen

In 1 Koningen 17 komen we voor de eerste keer de profeet Elia tegen in de Bijbel. Zijn naam betekent: 'Mijn God is Jahweh'.

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

GOD BEPAALT TIJD EN GRENS

Ger de Koning

‘Of komt er kwaad in de stad voor zonder dat de HEERE dat doet?’ (Amos 3:6b).

Corona. Achter dit woord gaat een berg aan menselijk leed schuil. En niet alleen leed, ook angst. Het leven wordt erdoor beheerst. Er is door politici opgemerkt dat de wereld na de coronacrisis niet meer hetzelfde zal zijn. Daar hebben ze gelijk in. Wij weten uit Gods Woord dat het allemaal nog veel erger zal worden. Het coronavirus kun je wel een speldenprik noemen, vergeleken bij de rampen en plagen die tijdens de Grote Verdrukking over de wereld zullen gaan (Matt. 24:21).

Hoe komt het dat het allemaal nog veel erger zal worden? Dat komt door de mens zelf. Het zal blijken dat de mens na de coronacrisis niet is veranderd, maar zich nog wettelozer en onverdraagzamer zal gaan gedragen. De Bijbel is er glashelder over. Zoek het maar na in het Boek van God en lees (Jes. 34:16).

De wereld zegt: Wij zullen hier sterker uit komen. Die uitspraak heeft me doen denken aan een woord van de Heere in Jesaja 9: (7) *‘De Heere heeft een woord gezonden in Jakob, en het is gevallen in Israël. (8) En heel dit volk zal het weten, Efraïm en de inwoners van Samaria, die in*

hoogmoed en in trots zeggen: (9) Bakstenen muren zijn gevallen, maar wij zullen ze weer opbouwen met gehouwen stenen. Wilde vijgenbomen zijn geveld, wij zullen er ceders voor in de plaats zetten.’

Wat in vers 9 staat, is van toepassing op wat we in de wereld zien en horen. Maar hoe is het met ons? Uit de verzen 7 en 8 blijkt namelijk dat dit woord van de Heere in de eerste plaats tot *Gods volk* wordt gesproken. Wij, u en ik, worden aangesproken. Voor mensen die weten dat God alles bestuurt, is daarom de belangrijkste vraag: Wat heeft God mij persoonlijk hiermee te zeggen? Zien we hierin niet Gods krachtige hand, met daaraan verbonden de oproep dat we ons daaronder zullen *vernederen* (1 Petr. 5:6)?

Dit kwade virus is in Zijn hand. Hij heeft macht over deze plaag, zoals we ook lezen van de plagen die de wereld gaan treffen nadat de gemeente is opgenomen: *‘En de mensen werden verzengd door grote hitte. Maar zij lasterden de Naam van God, Die macht heeft over deze plagen, en zij bekeerden zich niet om Hem eer te geven’* (Openb. 16:9).

Is God dan de *oorsprong* van die plagen en van covid-19? Komen ze uit Hem voort? Nee, net zomin als Hij de oorsprong van de zonde is. De zonde komt niet uit Hem voort. God is licht en in Hem is in het geheel geen duisternis (1 Joh. 1:5; vgl. Jak. 1:13-15). Kwaad dat een stad, of een land, of de hele wereld, of een mens treft, *is het gevolg van de zonde die door de mens in de wereld is gebracht*. God blijft wel de volledige controle erover houden. Een kwaad barst niet eerder los dan op de tijd die Hij daarvoor bepaalt (Openb. 9:14-15). Hij bepaalt ook de grens ervan, zoals Hij tegen de zee zegt: *‘Tot hiertoe mag u komen en niet verder’* (Job 38:8-11). Dat zien we ook als Hij de satan toestaat rampen over Job te brengen en hem alles af te nemen (Job 1:12; 1:6).

Het grote wonder is, dat God het kwaad van de mens gebruikt om door middel daarvan tot hem te spreken, opdat hij zich bekeert. Hij spreekt ook tot Zijn volk, tot ons, opdat wij ons bekeren van ons egoïsme en materialisme en ons (opnieuw) met ons hele hart toewijden aan Hem. Hij wil bewerken dat we loskomen van ons aardgerichte denken en leven, en gaan uitzien naar de komst van Zijn Zoon om ons tot Zich te nemen. En terwijl we op de Heer Jezus wachten, mogen we van Hem getuigen (1 Tess. 1:9-10). Ik hoop dat dit nummer van Rechtstreeks de lezers hiertoe zal stimuleren. Namens de redactie, Ger de Koning

Job en zijn vrienden; Ilya Repin (1869)

DE BETEKENIS VAN DE BIJBEL

DEEL 2

Vrij naar J.N. Darby

De beloften

Er is in tegenstelling tot de wet een ander belangrijk onderdeel van de wegen van God, namelijk de *beloften*. Ze beginnen al bij de zondeval, maar als beginsel in de wegen van God dateren ze vanaf Abraham. De wereld was toen niet alleen in de zonde gevallen, maar ook in de afgodendienst. Satan en zijn demonen hadden de plaats van God ingenomen in de geest van de mens. Nu is het zo, dat zowel de verkiezing en de roeping van Abraham als de gave van de beloften die hij kreeg, verbonden zijn met de genade. De belofte was duidelijk afhankelijk van de genade. Op grond van de belofte is Abraham God gevolgd naar het land dat Hij hem wees – eerst deed hij dat maar half, maar we spreken hier over de wegen van God. Hij woonde echter in het land van de belofte, zonder er iets te bezitten.

Dit leidt tot een ander beginsel van vitaal belang, namelijk te leven uit *geloof*, terwijl men het woord van God als zodanig aanneemt en rekt op Zijn trouwe goedheid. Met de belofte bezat men nog niet de beloofde zaak zelf, maar het woord van God maakte die *zeker*. Het geloof rekende op de belofte en richtte de gedachten, in meerdere of mindere mate, op een zegen buiten de wereld. Anders zou degene die geloofde, niets aan zijn geloof hebben gehad. Het besef van de gunst van God was ongetwijfeld van grote betekenis, maar het was afhankelijk van het *geloof* in Zijn trouw ten opzichte van wat Hij had beloofd.

In verband met de beloften moeten we ook op het volgende belangrijke punt wijzen: er zijn onvoorwaardelijke en voorwaardelijke beloften. De beloften aan Abraham, Isaak en Jakob waren onvoorwaardelijk, maar bij de Sinai waren ze *voorwaardelijk*. Het Woord van God verwacht die nooit met elkaar. Mozes herinnert aan de beloften die aan Abraham, Isaak en Israël (d.i. Jakob) waren gedaan (Ex. 32:13). Salomo spreekt over wat plaatsvond onder Mozes (1 Kon. 8:51-58). Zo wijst Nehemia 1 op Mozes, maar Nehemia 9 eerst op Abraham als de bron van alles en daarna op Mozes als het gaat om de wegen van God. De apostel Paulus zet het verschil hiertussen uiteen in Galaten 3.

Onder de wet was het genot van het resultaat van de belofte, hoewel er een middelaar was, zowel afhankelijk van de trouw van Israël als van de trouw van God. Maar dan zien we dat alles van het begin af een verloren zaak was. De vervulling van de eenzijdige belofte van God hing daarentegen alleen af van Zijn trouw, en in dat geval was alles zeker. Galaten 3, waarop we al hebben gewezen, maakt ons bovendien duidelijk dat de beloften die aan Abraham werden gedaan, zijn bevestigd aan Christus, het beloofde Nageslacht. In Hem, de tweede Mens, zullen ze beslist allemaal worden vervuld en 'ja en amen' zijn, als Zijn dag

zal aanbreken – die de profeten altijd op het oog hebben gehad. Hier komt opnieuw het verschil naar voren, dat we al eerder constateerden, tussen de regering van de wereld en de soevereine genade.

De profetie

De profeten spraken niet over de genade die ons in de hemel plaatst. De profetie heeft in feite betrekking op de aardse dingen. De profetie spreekt ook over Christus; ze bevat de openbaring van Zijn eerste komst op aarde. Op dit onderwerp bouwt ze dan voort en toont ons wat Hij op aarde zal zijn bij Zijn wederkomst, zonder te spreken over wat er zou gebeuren tussen Zijn eerste en Zijn tweede komst. Maar het is wel zo, dat de feiten met betrekking tot de Persoon van de Heer worden aangekondigd in die psalmen die meer Zijn persoonlijke geschiedenis tonen: Zijn opstanding (Ps. 16), Zijn hemelvaart (Ps. 68), Zijn zitten aan Gods rechterhand (Ps. 110). En wat de Heilige Geest betreft, leren we dat Christus als Mens de Heilige Geest zou ontvangen – dat de gaven niet alleen de gaven van God zijn, maar dat Christus ze zou ontvangen 'in de Mens' (Ps. 68:19, vert. JND). Dat wil zeggen: als Mens in verbinding met de mensen.

Aan de andere kant wordt in de Psalmen niet gesproken over de staat van zaken die zal volgen op de wederkomst van Christus, behalve in de wensen die David uitspreekt in Psalm 72 en Psalm 145, waar het gaat om de dingen die betrekking hebben op de Persoon van de Heer. Deze toekomstige staat van zaken wordt daarentegen wel uitvoerig geschilderd door de profeten, voor zover het gaat om de vervulling van de beloften aan de Joden en om de gevolgen die dit zal hebben voor de volken.

Er is nog een punt waarop we moeten wijzen. Terwijl de profeten uit naam van God het geloof van de getrouwen bemoedigen in de tijd waarin ze profeteren en in de moeilijke omstandigheden die er toen waren, maakt de Geest van God hiervan gebruik om de gedachten op de *toekomst* te richten, waarin God ten behoeve van Zijn volk tussenbeide zal treden. Dit houdt verband met wat er wordt opgemerkt in 2 Petrus 1:20-21. De draagwijdte van de profetieën van de Schrift wordt niet verklaard door de omstandigheden van het ogenblik waarop ze worden uitgesproken. Wat geprofeteerd wordt, maakt deel uit van het grote geheel van de wegen van God.

De komst en de verwerping van de Zoon

Ten slotte kwam de Zoon. De zonde was toen al in de wereld gekomen, de wet was al geschonden en zelfs de profeten die God had gezonden, hadden Israël tevergeefs herinnerd aan zijn verplichtingen en tevergeefs vrucht voor God gezocht aan Zijn wijnstok. Maar toen kwam de beloofde Messias met de duidelijke bewijzen van Zijn zending, bewijzen die het menselijk verstand kon onderkennen en inderdaad ook onderkende (Joh. 2:23; 3:2).

God sprak in de Persoon van de Zoon (Hebr. 1:1), de grote Profeet die beloofd was. Maar tegelijk openbaarde de Zoon Hem als de Vader. Nu bleek echter dat de mens niets met God te maken wilde hebben. De Zoon van God was daar en verlost de mens van al het uiterlijke leed dat door de zonde in de wereld was gekomen, en van de macht van de satan die daarmee verbonden was. Maar deze openbaring

van God in goedheid had slechts tot gevolg dat de haat van de mens tegenover God aan het licht kwam. Zo hebben de Joden elk recht op de beloften verloren en heeft de mens God verworpen, die Zich hier in goedheid op aarde openbaarde.

Dit maakte een einde aan de geschiedenis van de eerste mens in zijn verantwoordelijkheid. Want we spreken hier niet over de genade, behalve voor zover de tegenwoordigheid van God in genade de verantwoordelijkheid van de mens op de proef stelde. Niet alleen was de zonde in de wereld gekomen en de wet gebroken, maar de mensen konden de tegenwoordigheid van God niet verdragen – en dit ondanks het feit dat Hij in goedheid aanwezig was en hun de zonden niet toerekende.

Dit had tot gevolg dat er geen enkele relatie met God meer mogelijk was op de grondslag van wat de mens in zichzelf is. Want de mens had bewezen wie hij was, en dat ondanks alle wonderen die Jezus had gedaan, die niet alleen Zijn macht maar ook Zijn goedheid openbaarden.¹

Daarom sprak Hijzelf in Johannes 15:22-25 de woorden: '(...) maar nu hebben zij geen voorwendsel voor hun zonde (...); nu hebben zij zowel gezien en gehaat zowel Mij als Mijn Vader'. En terloops willen we erop wijzen dat Johannes altijd de uitdrukking 'Vader' gebruikt als hij spreekt over God in Zijn openbaring in genade.

Ja, dit is een ernstige waarheid, dat er in moreel opzicht een einde is gekomen aan de geschiedenis van de eerste mens. Maar het gebeurde om de deur te openen voor Gods oneindige genade, opdat Hij Zich in de Zoon zou kunnen openbaren als de God van alle genade. God zij daarvoor geprezen! Het kruis van Christus zegt ons aan de ene kant dat de mens niets met God te maken wilde hebben, ook al kwam Hij in goedheid en genade. Maar aan de andere kant zegt het kruis ook: God is oneindig in Zijn genade, want Hij heeft zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard om de mens met Zich te verzoenen.

1) Er is maar één uitzondering op al Zijn wonderen van goedheid, namelijk de vervloeking van de vijgenboom (Matt. 21:19). Daarin hebben we juist een illustratie van deze stand van zaken aan het eind van de loopbaan van de Heer.

Zo zien we dat de verwerping van Christus door Israël samenviel met de openbaring van de haat van de mens tegenover God. Christus was gekomen als de beloofde Messias – hoewel Hij tegelijk ook God geopenbaard in het vlees was – maar Hij werd verworpen. Dit was het einde van de wegen van God ten opzichte van Zijn volk. Israël verloor elk recht op de beloften. Maar dit ging samen met de veroordeling van de mens in zijn natuurlijke toestand, op de grondslag van zijn eigen verantwoordelijkheid.

Het falen van de mens in zijn verantwoordelijkheid

Laten we in 't kort vanuit historisch oogpunt de wegen van God nagaan met betrekking tot de verantwoordelijkheid van de mens. Het is opmerkelijk dat de mens altijd onmiddellijk bederft wat God tot stand brengt. Dat is het eerste wat hij doet, als God iets goeds geeft. De eerste daad van de mens was al een daad van ongehoorzaamheid. Hij is in de zonde gevallen en hij heeft elke relatie met God verbroken. Vanaf dat moment was hij bang voor Hem, die hem met gunstbewijzen had overladen.

Noach en zijn gezin ontkwamen aan de zondvloed die de hele wereld had verzwolgen. Maar hij bedronk zichzelf en onteerde en verloor het gezag dat hem was toevertrouwd. Toen de wet werd gegeven, diende Israël het gouden kalf nog voordat Mozes was afgedaald van de berg. Nadab en Abihu kwamen op de eerste dag van hun dienstwerk met vreemd vuur voor Gods aangezicht. Daarom werd het Aäron verboden om met zijn kleren tot heerlijkheid en sieraad of op enige andere wijze in het allerheiligste te komen, behalve op de Grote Verzoendag (Lev. 16).

Salomo, de zoon van David, verviel tot afgoderij en het koninkrijk werd verdeeld. Nebukadnessar was het eerste hoofd van de volken en God had hem alle macht gegeven, maar hij gebruikte die macht om een afgod te maken en hen die trouw bleven aan Jahweh te vervolgen. De belijdende christenheid, de gemeente in uiterlijke zin, is evenmin aan deze algemene wet van ongehoorzaamheid en verval ontkomen.

Advertentie

Ons spreken met God

Bijbelstudies in briefvorm over geloofszekerheid, bidden en getuigen als christen

Jan van Buren

Je kent wellicht het gezegde: Door vragen wordt men wijs. De antwoorden op vragen die gaan over onze relatie met God kunnen we vinden in Zijn Woord. Met de Bijbel in de hand wil de schrijver uitvoerig ingaan op de vragen die hem gesteld zijn.

Paperback 60 blz.;

Prijs 4,90 Euro;

ISBN/EAN 978-94-91797-45-3

HEER, LEER ONS BIDDEN!

DE GEBEDEN VAN DE VOLMAAKTE BIDDER VOLGENS LUCAS

Hugo Bouter

1. Het begin van Zijn dienst, bij de doop in de Jordaan

‘Het gebeurde nu, toen al het volk werd gedoopt en ook Jezus was gedoopt en bad, dat de hemel werd geopend en de Heilige Geest in lichamelijke gedaante als een duif op Hem neerdaalde, en er kwam een stem uit de hemel: U bent Mijn geliefde Zoon, in U heb Ik welbehagen gevonden’ (Luc. 3:21-22).

2. Alleen in de woestijn

‘Het woord over Hem verbreidde zich echter des te meer; en vele menigten kwamen samen om Hem te horen en van hun ziekten genezen te worden. Hij trok Zich echter terug in de woestijnen en bad’ (Luc. 5:15-160).

3. Op de berg, met het oog op de roeping van de twaalf discipelen

‘Het gebeurde nu in die dagen dat Hij naar buiten ging naar de berg om te bidden, en Hij bracht de nacht door in het gebed tot God. En toen het dag was geworden, riep Hij Zijn discipelen bij Zich en koos er twaalf van hen uit, die Hij ook apostelen noemde’ (Luc. 6:12-13).

4. Na de terugkeer van de twaalf apostelen, bij de spijziging van de vijfduizend

‘Toen Hij nu de vijf broden en de twee vissen had genomen, keek Hij op naar de hemel, zegende ze, brak ze en gaf ze aan de discipelen om ze aan de menigte voor te zetten’ (Luc. 9:16).

5. Bij het begin van de lijdensweg

‘En het gebeurde, toen Hij alleen in gebed was, dat de discipelen bij Hem waren, en Hij vroeg hun aldus: Wie zeggen de menigten dat Ik ben? Zij nu antwoordden en zeiden: Johannes de Doper; en anderen: Elia; en anderen, dat een profeet, een van de ouden, is opgestaan. Hij nu zei tot hen: U echter, Wie zegt u dat Ik ben? Petrus nu antwoordde en zei: De Christus van God. Hij nu waarschuwde hen en beval dit niemand te zeggen, en zei: De Zoon des mensen moet veel lijden en verworpen worden door de oudsten, overpriesters en schriftgeleerden en gedood worden en op de derde dag worden opgewekt’ (Luc. 9:18-22).

6. Tijdens de verheerlijking op de berg

‘Het gebeurde nu ongeveer acht dagen na deze woorden, dat Hij Petrus, Johannes en Jakobus meenam en op de berg klom om te bidden. En terwijl Hij bad, werd het uiterlijk van Zijn gezicht anders en Zijn kleding werd lichtend wit’ (Luc. 9:28-29).

7. Na de terugkeer van de zeventig

‘Op dat ogenblik verheugde Jezus Zich in de Heilige Geest en zei: Ik prijs U, Vader, Heer van de hemel en van de aarde, dat U deze dingen voor wijzen en verstandigen hebt verborgen, en ze aan kleine kinderen hebt geopenbaard. Ja Vader, want zo is het een welbehagen geweest voor U. Alles is Mij overgegeven door Mijn Vader, en niemand weet Wie de Zoon is dan de Vader, en Wie de Vader is dan de Zoon, en hij aan wie de Zoon Hem wil openbaren’ (Luc. 10:21-22).

8. Leren bidden in de school van Christus

a. Het Onze Vader

‘En het gebeurde, toen Hij op een bepaalde plaats in gebed was, dat één van Zijn discipelen, toen Hij ophield, tot Hem zei: Heer, leer ons bidden, zoals ook Johannes zijn discipelen heeft geleerd. Hij nu zei tot hen: Wanneer u bidt, zeg dan: Vader, mag Uw naam worden geheiligd, Uw koninkrijk komen. Geef ons dagelijks ons toereikend brood. En vergeef ons onze zonden, want ook wijzelf vergeven ieder die ons iets schuldig is. En leid ons niet in verzoeking’ (Luc. 11:1-4).

b. Bidden, zoeken, kloppen

‘En Ik zeg u: Bid, en u zal gegeven worden; zoek, en u zult vinden; klop, en u zal opgedaan worden. Want ieder die bidt, ontvangt; en die zoekt, vindt; en die klopt, zal opgedaan worden. En welke vader is er onder u, aan wie zijn zoon zal vragen om een brood, en die hem een steen zal geven? Of om een vis, en die hem in plaats van een vis een slang zal geven? Of ook om een ei zal vragen, zal hij hem een schorpioen geven?’ (Luc. 11:9-12).

c. Bidden om goede gaven

‘Als dan u die boos bent, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal de Vader die van [de] hemel is, [de] Heilige Geest geven aan hen die er Hem om bidden’ (Luc. 11:13).

9. In de hof Getsemane

‘En Hij ging naar buiten en vertrok naar Zijn gewoonte naar de Olijfberg; ook de discipelen nu volgden Hem. Toen Hij nu op die plaats was gekomen, zei Hij tot hen: Bidt dat u niet in verzoeking komt. En Hij verwijderde Zich van hen ongeveer een steenworp ver, en Hij knielde neer en bad de woorden: Vader, als U het wilt, neem deze drinkbeker van Mij weg; moge evenwel niet Mijn wil maar de Uwe gebeuren. Hem nu verscheen een engel uit de hemel die Hem sterkte. En terwijl Hij in zware strijd raakte, bad Hij des te vuriger. En Zijn zweet werd als grote bloeddruppels, die op de aarde vielen.

En Hij stond op van het gebed en kwam bij de discipelen en vond hen slapend van droefheid. En Hij zei tot hen: *Waarom slaapt u? Staat op en bidt, opdat u niet in verzoeking komt*' (Luc. 22:39-46).

b. Het zevende kruiswoord

'En Jezus riep met luider stem de woorden: Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest. En toen Hij dit gezegd had, stierf Hij' (Luc. 23:46).

10. Op het kruis van Golgota

a. Het eerste kruiswoord

'Jezus nu zei: Vader, vergeef hun, want zij weten niet wat zij doen' (Luc. 23:34).

Advertentie

Heere, leer ons bidden

Benedikt Peters

Nóg een boek over bidden? Daarvan zijn er toch genoeg...? Inderdaad. Toch is het de moeite waard om dit boekje te lezen. Als je dat met een ontvankelijk hart gaat doen, zul je merken dat je gebedsleven rijker wordt. De schrijver laat Gods Woord spreken over dit belangrijke onderwerp. Hij citeert bovendien godsmannen en -vrouwen die bidders waren en wijst vooral op de Heere Jezus, die meer nog dan David kon zeggen: 'Ik was gebed' (Psalm 109:4).

Paperback 260 blz.; Prijs 3,95 Euro; [ISBN/EAN 9789079718696](#)

Hardcover 260 blz.; Prijs 7,95 Euro; [ISBN/EAN 9789079718733](#)

REPLY

GAAT HET IN MARCUS 16 OOK OM DE EMMAÜSGANGERS?

Hugo Bouter

'Na deze dingen nu openbaarde Hij Zich in een andere gedaante aan twee van hen, terwijl zij wandelden en naar het veld gingen. En dezen gingen weg en berichtten het aan de overigen, maar zij geloofden ook die niet' (Marc. 16:12-13).

Vraag

Er is hier sprake van 'twee van hen'. Klopt het dat dit de Emmaüsgangers zijn?

Antwoord

De auteur Cor Bruins neemt in 'Hij heeft onder ons gewoond' aan dat het in Marcus 16:12-13 om de Emmaüsgangers gaat. Er staat inderdaad ook een verwijzing boven deze verzen naar Lucas 24:13-35. Er zijn echter een paar tegenstrijdigheden in beide berichten. Volgens Marcus gaan de discipelen naar het veld, volgens Lucas gaan ze juist terug naar huis. En het verslag van de twee wordt volgens Marcus niet door de elven geloofd, terwijl die in Lucas juist wel getuigen van Christus' opstanding. Cor Bruins zegt hier niets over.

Je zou haast aannemen – als het inderdaad om de Emmaüsgangers gaat – dat de Heer tweemaal aan deze discipelen is verschenen, 's morgens vroeg een keer en later langere tijd tegen het aanbreken van de avond. En dan moeten ze ook tweemaal verslag hebben uitgebracht aan de overigen, die aanvankelijk niet geloofden, maar later wel nadat de Heer ook aan Simon Petrus was verschenen.

Prof. Jakob van Bruggen gaat er in zijn commentaar op Marcus vanuit dat het om twee verschillende geschiedenissen gaat. Ik noemde al enkele tegenstrijdigheden tussen Marcus 16 en Lucas 24. Dit is alleen op te lossen als je de suggestie aanneemt van een dubbele verschijning aan de Emmaüsgangers, maar dit blijft twijfelachtig.

WEES NIET BANG!

Jaap Zwitser

Matteüs en Lucas roeren allebei het onderwerp 'bevreesdheid' aan en nemen beiden de musjes als voorbeeld voor ons. Bij het lezen en vergelijken van beide schrijvers valt het op, dat er een opmerkelijk klein verschil is en juist daarin ontdekken wij hoe groot Gods zorg is voor een ieder van ons.

'Worden niet twee musjes voor één penning verkocht? En niet één van hen zal op de aarde vallen zonder uw Vader' (Matt. 10:29).

'Worden niet vijf musjes verkocht voor twee penningen? En niet één van hen is voor God vergeten' (Luc. 12:6).

Een Jood die op zijn centjes moest letten, zou gekozen hebben voor de aanbieding van Lucas: dus vijf halen, vier betalen – vijf voor de prijs van vier, bij aankoop van vijf musjes één gratis. Wat is een musje hier waard? Een halve penning, bijna niets. Wat is de waarde van de gratis mus? Nog minder, die krijg je er gewoon bij! Beide evangelisten voegen er aan toe: Wees dus niet bang, u gaat vele musjes te boven.

Als God ook voor het gratis musje zorgt, dan zorgt Hij vast en zeker ook voor ons!

WOORDSTUDIE

TONGEN, TALEN, VERTALEN EN UITLEGGEN (SLOT)

Een probleem of een oplossing?

Gerard Kramer

Paulus in 1 Korintiërs 14

Ook in het onderwijs van Paulus is het spreken in talen tot God gericht: het betrof gebed, dankzegging, lofprijzing (zie 1 Kor. 14:14-17). Als er geen uitlegger (of: vertaler) was, dan mocht het niet plaatsvinden (zie 14:5,13,26,28). Spreken in talen kon ook voor mensen zinvol en opbouwend zijn, maar was dit slechts als de talen uitgelegd (of: vertaald) werden. En let erop: men sprak *woorden* in een taal, geen klanken of kreten (1 Kor. 14:19)!

Sommige uitleggers denken dat dergelijke ongearticuleerde klanken als engelentaal kunnen worden gezien, in onderscheid met de talen van de mensen (1 Kor. 13:1). Een m.i. betere verklaring is de woorden in 1 Korintiërs 13:1: 'als ik in de talen van de mensen en van de engelen spreek' op te vatten als een zgn. hyperbool, een stijlfiguur die een betoog nadruk geeft door bewuste overdrijving.

Paulus drukt zich dan overdreven sterk uit ('talen van mensen, pakweg zelfs engelen') om des te duidelijker te maken dat wat hij ertegenover stelt – namelijk in talen spreken zonder liefde – in feite onmogelijk is.

De apostel spreekt dus niet over engelentaal als reële mogelijkheid voor mensen. Hij noemt enkele maximaal denkbare dingen waarmee hij wil bewijzen hoe waardeloos dat alles is als de liefde niet de drijfveer daarvan is.¹

In 1 Korintiërs 14:22 stelt Paulus dat de talen een teken zijn voor de ongelovigen, d.i. ongelovige Joden (vgl. Jes. 28:11-12). Tot de Joden zou God in vreemde klanken spreken, had Jesaja gezegd, en dat was een oordeel. De talen waren in zoverre een teken van oordeel dat ze aangaven dat God Zich van het volk als geheel afkeerde en Zich tot de volken wendde. Dat is wat in Handelingen 2 gebeurde: God had in feite, door lofprijzing te laten uitspreken in de talen van de volken, in andere talen tot de Joden gesproken, namelijk in de talen van de volken naar wier gebieden ze in de regeringswegen van God verdreven waren.

De ongelovigen in 1 Korintiërs 14 vers 23 en 24 zijn overigens andere personen dan die in vers 22. In die eerstgenoemde verzen gaat het om ongelovige Grieken die – in tegenstelling tot de ongelovige Joden – de talen niet verstaan en ze daarom slechts als wartaal kunnen opvatten.

1) Het is ook mogelijk 'de talen van de mensen en de engelen' te lezen als 'de talen die zowel mensen als engelen spreken'. In die gevallen waarbij engelen met mensen spraken, deden zij dat natuurlijk in menselijke talen die zijzelf ook verstonden (vgl. Dan. 10:12-15; 10:20-12:4; Openb. 10:5, 8v.). Als zij tot elkaar of tot God spraken, konden mensen dit eveneens verstaan (vgl. Jes. 6:4; Openb. 5:11-12). Er is dus geen dwingende reden aan een speciale engelentaal te denken.

De talen duren niet voort. Uit 1 Korintiërs 13:8 kan worden afgeleid dat zij (vanzelf) zullen ophouden, en wel vóórdát de profetieën en de kennis tenietgedaan zullen zijn, oftewel voordat profetieën en kennis hun vervulling hebben gevonden in het volmaakte dat dan gekomen zal zijn (vs. 10). De talen zijn dan als teken voor de ongelovige Joden in zijn algemeenheid niet meer functioneel.

Spreken in talen anno nu?

Hoewel ik in de hierboven bestudeerde Schriftplaatsen nauwelijks aanwijzingen zie voor het voortduren van het spreken in talen tot in onze tijd – eerder het tegendeel – is het ook niet geheel uit te sluiten. Anders gezegd: vanzelfsprekend is de Heer soeverein, en is Hij in staat deze gave te verlenen wanneer en aan wie Hij wil.

De vraag is echter of veel van wat zich tegenwoordig als 'spreken in talen c.q. tongen' aandient, dat ook werkelijk is. Uit 1 Korintiërs 14 zijn immers een paar voorwaarden af te leiden waar we, als zich iets als 'spreken in talen' voordoet, bij de beoordeling op af kunnen gaan:

1. Is het een bestaande taal?
2. Is het voor anderen hoorbaar en opbouwend?
3. Is het tot God gericht?
4. Verricht het een functie ten aanzien van Joden?
5. Wordt er een uitleg c.q. vertaling gegeven?

Ten slotte

Ik laat me graag corrigeren door wie over dit onderwerp meer licht heeft of meent te hebben. Ervaringen zullen mij echter niet overtuigen. De belangrijkste vraag is naar mijn overtuiging niet: 'Was mijn ervaring een werkelijkheid?', maar: 'Was mijn ervaring Schriftuurlijk?'. De toetsing aan de Schrift moet altijd mogelijk blijven, en alleen op basis daarvan kunnen christenen met elkaar in gesprek blijven.

HET HOGLIED

DEEL 62 - DE HOOGSTE TAAL VAN DE LIEFDE

Ger de Koning

'Laten wij vroeg opstaan [om] naar de wijngaarden [te gaan] om te zien of de wijnstok uitloopt, [of] de knoppen zich hebben geopend, [of] de granaatappelbomen gaan bloeien. Daar zal ik U mijn liefde geven. De liefdesappels geven hun geur en aan onze deuren hangen allerlei kostelijke vruchten, verse en ook oude. Mijn Liefste, die heb ik voor U bewaard!' (Hoogl. 7:12-13).

Verse en oude vruchten

In vers 12 volgt het derde *'laten wij'*. Na de overnachting wordt niet uitgeslapen. De bruid wil *'vroeg opstaan om naar de wijngaarden te gaan'*. Hierbij kunnen we denken aan een dienst te midden van Gods volk. De wijngaard is een beeld van Israël, waaraan God al het nodige heeft gedaan om er vrucht van te krijgen (Jes. 5:1-7). Er is hier sprake van meerdere *'wijngaarden'*. We kunnen dat toepassen op alle werk dat voor de Heer gebeurt met de bedoeling dat Hij er vrucht van krijgt.

De wijngaard is het terrein van zorg, van aandacht voor de vrucht. Voor die zorg en aandacht is de gezindheid van een herder nodig. De bruid heeft in het begin van het boek Hooglied gesproken over haar *'eigen wijngaard'* (Hoogl. 1:6). Dit spreekt ervan dat ieder een eigen terrein heeft, dat hem door de Heer Jezus is gegeven om daarop voor Hem te werken. In hoofdstuk 1 zegt ze dat ze haar eigen wijngaard niet heeft bewaakt. Maar ze heeft intussen geleerd, en ze kan nu uitgaan naar andere wijngaarden om daar vrucht te ontdekken.

In de toepassing gaat het om mensen die nog geen zicht hebben op de heerlijke verbinding tussen God en Zijn volk. Als wij die zelf kennen en genieten, willen wij daarvan aan anderen vertellen die zich in kerken en groepen bevinden

die hiervan niets weten. Bijvoorbeeld die vrouw, die al vijftig jaar een bepaalde kerk bezoekt en zei dat ze nog nooit in een preek over de opname van de gemeente had gehoord. Of iemand die zei dat ze nog nooit over de ware betekenis van het huwelijk als beeld van Christus en de gemeente had gehoord. De bedoeling van de Heer is dat wij op ons eigen terrein zó voor Hem bezig zijn, dat Hij daar blij van wordt. De wijngaard spreekt immers van blijdschap. We kunnen denken aan onze gezinnen, de plaatselijke gemeente en de maatschappij. Dit zijn allemaal terreinen waar we een verantwoordelijkheid hebben. Op al die terreinen mogen we getuigen van onze band met de Heer Jezus en de blijdschap die Hij erin vindt als we alles voor Hem doen.

Als we ons dat realiseren, zullen we kijken *'of de wijnstok uitloopt, [of] de knoppen zich hebben geopend'*, d.w.z. of er zich nieuw leven aandient en de eerste tekenen van dat nieuwe leven al zichtbaar zijn. Herders zullen erop letten of in het leven van jonge mensen de belofte gezien wordt van een toegewijd, door de Geest geleid leven waaraan de Heer Jezus vreugde beleeft. We zullen opletten in de plaatselijke gemeente of er zulke veelbelovende jongeren zijn, die opgroeien tot eer van God (vgl. Hoogl. 6:11). Dit is om hen te helpen in hun geestelijke groei, opdat ze tot volwassenheid kunnen komen. *'Om te zien'* wil zeggen dat er geestelijke visie is. Het kan ook gaan om gelovigen die een tijd slap zijn geweest in hun christen zijn, maar nu tekenen vertonen van hernieuwde belangstelling voor de dingen van de Heer.

Er zal ook worden gekeken *'[of] de granaatappelbomen gaan bloeien'*. Zoals bij een eerdere bespreking van de granaatappel is opgemerkt (Hoogl. 4:3), wijst deze vrucht op een volheid van leven vanwege de vele zaadjes die erin zitten. Elk zaadje is sappig, zoet en rood. De blijdschap, waarvan de wijngaard spreekt, is een onderdeel van de vrucht van de Geest. Maar er zijn nog meer onderdelen hiervan (Gal. 5:22). Het gaat erom dat de volheid van de vrucht van de Geest in ons leven zichtbaar wordt. Daar gaat het om bij het besteden van zorg aan de gelovigen.

Het hele handelen van de bruid laat zien dat ze is verlost van haar ik-gerichtheid. Ze wil Hem haar liefde geven. Dat is het resultaat van de verbinding met Hem en het bezig zijn voor Hem, en met Hem, in Zijn werk. Dan is Hij het middelpunt van het hele leven met al zijn activiteiten. Dit bewerkt een verlangen om anderen daarvan deelgenoot te maken, om anderen daarin te laten delen. Ware dienst is niet het resultaat van verplichtingen, of omdat er niemand anders is om het werk te doen, maar van het bezig zijn met Christus. Als wij op anderen betrokken zijn en begaan zijn met hun geestelijke groei en daarbij behulpzaam willen zijn, geven wij onze liefde aan de Heer Jezus. Voor de gelovige is het leven niet geven en nemen, maar alleen *geven*. God is de *gevende* God en wij mogen Hem daarin navolgen.

Rachel heeft in haar bijgeloof *'liefdesappels'* (vs. 13) in haar relatie met Jakob gebruikt, omdat ze dacht daardoor van haar onvruchtbaarheid verlost te worden (Gen. 30:14-16). Van dit bijgeloof is bij de bruid geen sprake. Zij noemt *'de liefdesappels'* vanwege hun geur. Het wijst erop dat haar relatie met de bruidegom diepgaand is en een

geur verspreidt die iedereen kan ruiken. De waarachtige, wederzijdse liefde tussen de Messias en Jeruzalem is een zaak die anderen van voedsel voorziet: *'allerlei kostelijke vruchten'*. Deze vruchten hangen aan de deuren van de woning van bruidegom en bruid. Het huis van Israël is voorzien van deuren, waardoor mensen in de stad kunnen komen. In het Vrederijk levert een bezoek aan de stad een 'voedselpakket' van allerlei kostelijke vruchten op.

Dat zijn niet in de eerste plaats letterlijk eetbare vruchten, maar het zijn de vruchten die de Geest bewerkt en waardoor iedereen rijk gezegend wordt. Er is geen grotere zegen in een gezin denkbaar dan wanneer de leden ervan in harmonie samenleven en alles voor elkaar doen om het leven zo aangenaam mogelijk te maken. Dat zal de stad kenmerken. Wat in de stad wordt genoten, bestaat uit *'verse en ook oude'* vruchten. Het gaat om nieuwe ervaringen, zoals de bruid die heeft opgedaan in de recente Grote Verdrukking. Het zijn ook ervaringen die de stad vroeger

heeft opgedaan van de trouw van God. Dit zijn de vruchten die Jeruzalem voor Hem heeft bewaard en Hem aanbiedt, als Hij tot haar komt. Wij mogen ook onze ervaringen voor Hem bewaren en ze Hem aanbieden als we bij Hem zijn. Hij zal ons ernaar vragen (Matt. 25:19-23).

De nieuwe ervaringen zijn verbonden met de oude ervaringen die de vaders hebben opgedaan in hun leven met de Heere. Het zijn oude en nieuwe dingen (Matt. 13:52). Ook oude waarheden moeten telkens opnieuw waargemaakt worden. Het moet allemaal komen vanuit een levende verbinding met Hem.

Door wat we meemaken krijgen oude waarheden, waarvan we wel wisten, door onze ervaringen of diepere studie van het Woord hun ware betekenis en glans.

We zien die betekenis en glans doordat we Hem ontdekken in Zijn Woord. Als we Hem zoeken, kan Hij *'niet verborgen blijven'* (Marc. 7:24).

Advertentie

Aanbieding: Pakket Pentateuch

Toegelicht & Toegepast 01 t/m 05 Hardcovers

Ger de Koning

Deze boeken in één bestelling ontvangt u niet voor 99,75 Euro maar voor: 69,00 Euro (incl. portokosten € 72,00).

ISBN/EAN: 9789079718788

DE KORACHIETEN

KEUZES IN ONS LEVEN

Peter Cuijpers

Numeri 16

Voortdurend moeten we keuzes maken, niemand ontkomt eraan. Je kiest een schoolopleiding, vrienden, een huis, een nieuwe baan, een geliefde, enzovoort. In dit artikel staan we stil bij de Korachieten en hún keuze. Maar laten we ons eerst de vraag stellen: Wie waren de Korachieten? De Korachieten waren Leviëten en nakomelingen van Korach. Korach was een zoon van Jishar, de zoon van Kehat, de zoon van Levi. Hij was dus een achterkleinzoon van Levi, en een neef van Mozes en Aäron.

De Korachieten vervulden de taak van poortwachters en van zangers. Tien Psalmen dragen het opschrift: 'Van de

Korachieten' (NBG), of 'van de zonen van Korach' (HSV). Het zijn de Psalmen 42; 44-49; 84; 85; 87 en 88. De profeet Samuel was een nakomeling van Korach, en een kleinzoon van Samuel was de zanger Heman, de dichter van Psalm 88.

Tijdens de woestijnreis kwam Korach in verzet tegen het priesterschap. Hij was het er niet mee eens dat alleen Aäron en zijn zonen het priesterambt mochten vervullen. Hij ronselde aanhangers en kwam tegen Mozes en Aäron in opstand. Dit had hij beter niet kunnen doen, want hiermee riep hij het oordeel van God over zich af. Hij en allen die hem toebehoorden, werden door de aarde verzwolgen en levend begraven.

De zonen van Korach ontkwamen echter aan dit oordeel. Zij behoorden tot hen die zich van dit opstandige gezelschap hadden teruggetrokken (Num. 26:11). Hun stamvader Korach was hoogmoedig, maar bij zijn nakomelingen zien we een diep bewustzijn van de genade van God. In de Bijbel en in de rabbijnse literatuur worden de zonen van Korach een heel aantal keren vermeld, en steeds wordt hun geloof en hoop op God genoemd. Maar ook wordt God, Die hen een plaats gegeven had in de tempel en de eredienst, met grote dankbaarheid geëerd.

Soms vraagt God om moeilijke beslissingen te nemen in ons leven. In dit geval werd van de zonen van Korach gevraagd om zich terug te trekken van hun vader, moeder en andere verwanten. Een moeilijke keuze, maar hun keuze werd

bepaald door hun liefde voor de HEERE. Zij hadden God meer lief dan hun vader of moeder (vgl. Matt. 10:37).

De Bijbel staat vol van dit soort moeilijke en pijnlijke keuzes. Twee voorbeelden: één uit het Oude Testament, en één uit het Nieuwe Testament:

Exodus 32:25-28

'Wie bij de HEERE hoort, moet bij mij komen.'

Omdat we de draad oppakken bij vers 25, is het goed om Exodus 32 eerst in zijn geheel te lezen. In de geschiedenis van de afgoderij met het gouden kalf gaven de Levieten gehoor aan de oproep van Mozes, zij schaarden zich als één man achter hem. Het was een keuze met verstrekkende gevolgen. Deze beslissing had tot gevolg dat hun zwaard vol kwam te zitten met het bloed van hun broeders, verwanten en naasten. Op die dag vielen van het volk ongeveer drieduizend man.

In een geciviliseerde samenleving hebben we moeite met zo'n oproep. We kunnen ons niet voorstellen dat God zo iets van ons vraagt. Laten we ons dan ook maar gelukkig prijzen dat God ons nu niet meer voor dit soort keuzes stelt. We moeten echter niet uit het oog verliezen dat we hier te maken hebben met de start van de bedeling van de wet. Nog vóórdat het startschot werd gegeven door Mozes, die met de twee stenen tafelen van God op het toneel verscheen, werd de wet op vreselijke wijze geschonden.

De HEERE (Jahweh) had zich met een eed aan dit volk verbonden. Hij had de Israëlieten verlost uit Egypte. Hij trok met hen op naar het Beloofde Land. Hij voorzag hen van voedsel (het manna) en van water uit de rots. Hij gaf hun de wet, én Hij woonde in hun midden! De HEERE is een heilig God. *'Hij is te rein van ogen om het kwade aan te zien'* (Hab. 1:13). In Zijn aanwezigheid moest het kwaad geoordeeld worden. Zijn uitspraak over de Israëlieten was volkomen terecht: *'U bent een halsstarrig volk. Als ik ook maar één ogenblik in uw midden zou meetrekken, dan zou ik u vernietigen'* (Ex. 33:5). Op voorspraak van Mozes, een type van de Heere Jezus, en dankzij de offers, die spreken van de Persoon en het volbrachte werk van de Heere Jezus, heeft Hij dit volk gespaard en is Hij met hen meegetrokken naar het land Kanaän.

De geschiedenis leert dat wij christenen geen haar beter zijn dan de halsstarrige Israëlieten. De christenheid heeft zich in het verleden en heden schuldig gemaakt aan de gruwelijkste zonden. Neem alleen al de Holocaust, waar meer dan zes miljoen Joden systematisch zijn vermoord door de nazi's en hun 'christelijke' bondgenoten. Eliëzer Berkovitz, een Joodse filosoof, kwam tot de schrikbarende conclusie: *'Zonder christendom zou er geen Holocaust geweest zijn.'* Het is dan ook louter genade dat God de christenheid als geheel niet al lang heeft vernietigd. De Rechter staat echter voor de deur (Jak. 5:9). God heeft geduld met ons. Hij wil niet dat er ook maar iemand verloren gaat, maar dat allen tot bekering komen. Na tweeduizend jaar christendom is het einde van Gods geduld in zicht. De dag dat God de wereld, inclusief het bedorven christendom gaat oordelen, is nabij, en die dag komt als een dief in de nacht.

Wat staat er spoedig te gebeuren? Voordat Gods oordelen losbarsten over de hele wereld wordt de gemeente opgenomen (1 Kor. 15:50-52). Nadat de gemeente is opgenomen (1 Thess. 4:16-18), breekt de dag van de Heer

aan (1 Thess. 5:1-3). De achtergebleven naamchristenen, zij die niet opnieuw geboren zijn, krijgen te maken met de oordelen van God. Omdat deze mensen het Lam (Christus) hebben verworpen, zijn ze overgeleverd aan de beesten. Het ene beest komt uit de zee (de politieke leider van Europa), en het andere beest uit de aarde (de antichrist, de religieuze leider van Israël). Beide beesten gaan met elkaar een verbond aan. Voor hen die het Lam volgen breekt er een zware tijd aan. Achter de beesten uit Openbaring 13 gaat namelijk nog een ander beest schuil: *de grote draak, de oude slang, die genoemd wordt duivel en de satan, die het hele aardrijk misleidt* (Openb. 12:9). Je hoeft geen ziener te zijn om vast te stellen dat het moment héél dichtbij is dat de bovengenoemde profetieën in vervulling gaan.

Nu je dit leest, word je voor de belangrijkste keuze van je leven gesteld: Geloof je de waarheid, zoals die in Bijbel is opgetekend? Of zeg je bij jezelf: mijn tijd komt nog wel? Bedenk dan dat tijd een kostbaar goed is. We worden ertoe aangespoord om de tijd uit te kopen, omdat de dagen vol kwaad zijn (Ef. 5:16 HSV). kijk om je heen en geef je ogen en oren de kost. De dagen zijn kwaad, en veel tijd is de mensen niet meer gegeven om zich te bekeren. De achterblijvers, zij die geen deel hebben aan de gemeente en de opname, krijgen te maken met wel een heel bijzonder oordeel.

Omdat ze de waarheid niet wilden geloven, krijgen ze de leugen: *'En daarom zal God hun een krachtige dwaling zenden, zodat zij de leugen geloven, opdat zij allen geoordeeld worden die de waarheid niet geloofd hebben, maar een behagen hebben gehad in de ongerechtigheid'* (2 Tess. 2:11-12).

Hoe die dwaling eruit ziet? Daarnaar kunnen we alleen maar gissen, we weten het niet. Eén ding staat echter vast: als God een dwaling zendt, zal men de leugen geloven. En hoe gemakkelijk mensen wereldwijd zijn te beïnvloeden, zien we (of hebben we gezien) tijdens de coronacrisis. Uitspraken zoals 'oorlog', 'apocalyptische toestanden', 'de hel op aarde', klinken nog na in onze oren.

Is het werkelijk zo dramatisch als ons is voorgeschoteld? Achter Covid-19 zou wel eens veel meer kunnen zitten dan wij vermoeden. De tijd zal het leren; wees waakzaam! De coronacrisis is slechts een voorproefje van de rampen die over het hele aardrijk komen (Openb. 3:10). Het ergste moet nog komen, en daarna het eindoordeel voor de Grote Witte Troon. Zij die niet zijn ingeschreven in het boek van het leven worden geworpen in de poel van vuur (Openb. 20:11-15). Pas dán hebben mensen te maken met de hel, en dat wensen we niemand [van de lezers] toe!

Handelingen 2:37-41

‘Laat u behouden uit dit verkeerde geslacht’.

De Heere Jezus was gestorven, begraven, opgewekt en ten hemel gevaren. De uitstorting van de Heilige Geest op de Pinksterdag was het bewijs dat God Hem uit de doden had opgewekt en verhoogd. De Pinksterdag is de geboortedag van de gemeente. De honderdtwintig gelovigen in de bovenzaal te Jeruzalem werden toen door de Geest tot één lichaam gedoopt (1 Kor. 12:13). Er brak een heel nieuwe bedeling (tijdsperiode) aan: de bedeling van de genade. De wet maakte plaats voor de genade. Zoals we overdacht hebben vielen onder de wet op één dag drieduizend doden, onder de genade ontvingen op één dag drieduizend zielen het opstandingsleven van Christus Jezus.

Op de Pinksterdag werden de Joden [opnieuw] voor de keuze gesteld: vóór of tegen Jezus? Behouden worden uit dit verkeerde geslacht, of ten ondergaan met dit verkeerde geslacht? Drieduizend mannen/vrouwen namen die dag de enige juiste beslissing: zij bekeerden zich, en ieder van hen werd gedoopt in de Naam van Jezus Christus tot vergeving van zijn of haar zonden.

Binnenkort is het weer Pinksteren. Er doen allerlei verhalen de ronde over de doop met de Geest. Veel oprechte christenen zijn daardoor gaan twifelen of ze wel zijn gedoopt met de Heilige Geest. Maak je niet ongerust: als je Jezus met heel je hart als Heer en Heiland hebt aangenomen, dan ben je gedoopt met de Heilige Geest. Maar moet ik dan niet in tongen spreken, zoals op de Pinksterdag gebeurde? Zonder daar uitvoerig op in te gaan, is het antwoord: Nee! De Schrift zegt: ‘Spreken soms allen in talen?’ (1 Kor. 12:30). Op het moment dat je de keuze maakt voor de Heere Jezus en Hem aanneemt als Verlosser en Heere, vindt ook de doop met de Geest plaats. Je ontvangt de Heilige Geest en je wordt op hetzelfde moment toegevoegd aan het éne lichaam, de gemeente van God. Dat is de doop met de Heilige Geest. Dat hierna de waterdoop volgt, is vanzelfsprekend! De enige voorwaarde om gedoopt te worden met de Heilige Geest is dus te geloven in het evangelie van de behoudenis (Ef. 1:13), en meer niet!

Zangers, poortwachters en schatbewaarders

Om terug te komen op de Korachieten: in het boek Kronieken komen we hen tegen in een lijst met namen van allen die van koning David de taak kregen om de zang in het huis van de HEERE te leiden. Zij zorgden dus voor de lofprijzing en aanbidding in het huis van God. Uit 1 Kronieken 6 blijkt dat zij deze dienst eerst verrichtten bij de tabernakel, die na de woestijnreis een centrale plaats had gekregen in het land Israël, en later bij de tempel van Salomo in Jeruzalem.

Ook werden zij betrokken bij andere belangrijke functies in de tempel. In 1 Kronieken 9:17-29 en 26:1, 19 vinden we hen als poortwachters, en hadden zij ook het opzicht over de vertrekken en de schatkamers van de tempel. Zij overnachtten hier, en de bewaking ervan rustte op hun schouders. Iedere morgen openden zij het huis van de HEERE en hadden zij de zorg voor de heilige voorwerpen (1 Kron. 9:26-33). Ieder van hen had zijn eigen specifieke taak, want God is geen God van wanorde maar van vrede (1 Kor. 14:33).

Enkele praktische lessen uit het leven van de Korachieten

- Koning David droeg de Korachieten op om de zang en muziek in het huis van de HEERE te leiden. David is een type van de Heere Jezus. Als Hoofd bestuurt Christus het hele lichaam. Heeft Hij jou een gave gegeven op het gebied van muziek of zang? Als je bedenkt dat de Heilige troont op de lofzangen van Israël (Ps. 22:4), wat doe je dan met jouw gaven?
- Poortwachters moesten erop toezien wie er al dan niet binnen de stad of de tempel mochten komen; niet iedereen kon zomaar binnenwandelen! Ben jij een poortwachter? Met andere woorden: heb je genoeg Bijbelkennis in huis om te kunnen onderscheiden wie er wel of niet thuishoren in het huis van God, de gemeente? Onderken je het gevaar van bepaalde personen of dwaalleringen? Misschien is er dan voor jou een taak weggelegd om een poortwachter te zijn.
- De Korachieten waren aangesteld over de vertrekken van de schatkamers van het huis van de HEERE en de heilige voorwerpen; de bewaking hiervan rustte op hun schouders. In de schatkamers van het huis van de HEERE werden kostbare zaken bewaard zoals zilver en goud, alsook de heilige voorwerpen (zie o.a. 1 Kon. 7:51; 15:18; 2 Kon. 12:18; 14:14; 16:8).
- Het zilver werd veelal als betaalmiddel gebruikt (zie Gen. 23:16). *Het zilver* spreekt van het verzoeningswerk van de Heere Jezus; van de prijs die Hij heeft betaald om ons met God te verzoenen (vgl. Ex. 30:11-16; 38:25-28). *Het goud* spreekt van goddelijke heerlijkheid of gerechtigheid. Van het nieuwe Jeruzalem, de heilige stad die uit de hemel neerdaalt, staat geschreven dat zij de heerlijkheid van God heeft – de stad is van zuiver goud (Openb. 21:11, 18). De ark, een type van Christus, werd overtrokken met louter goud, en ook het verzoendeksel was van louter goud gemaakt. Jezus Christus is God (het goud) en mens (het hout) in één Persoon.

De heilige voorwerpen

Het waren ‘heilige’ voorwerpen’. Dit betekent dat ze apart gezet waren voor God, ze behoorden God toe. De heilige voorwerpen spreken van Christus en van zaken die waardevol zijn in de eredienst. Neem het wierookvat: Toen de hogepriester de eerste keer het heilige der heiligen binnenging op de Grote Verzoendag, was dit met een wierookvat vol brandende kolen met daarop wierook. Hij moest dit reukwerk op het vuur leggen voor het aangezicht van de HEERE. De welriekende wolk bedekte het gouden verzoendeksel met de twee cherubs, die waakten over de heiligheid van God (Lev. 16:12-13). Alleen in de wolk, die spreekt van de morele uitmuntendheid en de genade van Christus, kon de hogepriester voor het aangezicht van de HEERE verschijnen, zonder te sterven.

Wij leven niet meer onder de wet. Als priesters mogen wij met vrijmoedigheid ingaan in het heiligdom, door het bloed van Christus (Hebr. 10:19vv). Maar ook nu, onder de genade, is het wierookvat van grote waarde in de priesterdienst voor God. Wij maken geen gebruik van een fysiek wierookvat, zoals in het Oude Testament het geval was. Het ‘wierookvat’ dat wij gebruiken, is van geestelijke aard. Het spreekt van

het brandende hart, dat vol is van Christus. De aanbidding stijgt daaruit op als een welriekende wolk voor het aangezicht van God, onze Vader.

De Korachieten waakten dag en nacht over de schatkamers; geen onbevoegde had toegang tot deze kamers. Er waren koningen van Juda, die misbruik maakten van de schatkamers. Zo nam Joas, de koning van Juda, al de geheiligde gaven die Josafat, Jehoram en Ahazia, zijn vaders, de koningen van Juda, afgezonderd hadden, en zijn eigen geheiligde gaven en al het goud dat in de schatkamers van het huis van de HEERE gevonden werd, en in de kamers van het huis van de koning, en stuurde dat naar Hazaël, de koning van Syrië; daarop trok deze van Jeruzalem weg (2 Kon. 12:18).

Samengevat: Als we het bewaken van de schatkamers van het huis van de HEERE toepassen op onze tijd, dan heeft God bepaalde broeders/zusters in de gemeente de taak gegeven om te waken over de Persoon van Jezus Christus en Zijn volbrachte werk. Maar ook over de dingen die direct of indirect met de eredienst te maken hebben. Wij mogen de heilige voorwerpen niet zoals koning Joas uit de schatkamers halen om ze te verkwaselen aan de wereld.

ELIA EN DE WEDUWE VAN SAREFAT

DEEL 1 - GOD NIET BEGRIJPEN, MAAR HEM TOCH VERTROUWEN

Kris Tavernier

Wat voorafging

In 1 Koningen 17 komen we voor de eerste keer de profeet Elia tegen in de Bijbel. Zijn naam betekent: 'Mijn God is Jahweh'.

Dat zal vooral heel duidelijk worden bij de bekende geschiedenis waarin Elia het voor de Heere opneemt tegen de priesters van Baäl op de berg Karmel (1 Kon. 18:20-46). Het is een bijzonder moedig optreden van de profeet, waarbij hij de slechte koning Achab het hoofd biedt. Maar de geschiedenis die daarbij aansluit, namelijk zijn tocht naar de berg Horeb, nadat hij heeft vernomen dat Izebel hem naar het leven staat, laat ons Elia op een heel andere manier zien (1 Kon. 19:1-8). Elia ziet het allemaal niet meer zitten en is doodsbang. Daar leren we hem kennen als een mens vol twijfel, angst, wanhoop, paniek en depressie. We zien dus Elia in zijn kracht, maar evenzeer in zijn zwakte. Laten we dat maar goed bedenken. Elia was geen superheld, hij was gewoon 'een mens van gelijke natuur als wij' (Jak. 5:17).

In dit opzicht kwam ik een interessant artikel tegen op Refoweb, met als kop: 'Showbizz-gospel'.¹ In dit artikel wordt ingegaan op The Passion. Een paar citaten wil ik u/jou niet onthouden: Een redacteur van **HP/De Tijd** vroeg zich jaren geleden af: 'Zou de duivel ermee spelen, met deze zoveelste poging van gelovig Nederland om van Jezus een toffe vent te maken, in een poging zo zieltjes te winnen? En: 'Kan christelijk Nederland nog dieper zinken?' Iemand anders zei: 'Ik gun iedereen het waterige slag christendom dat de EO voorstaat, maar ik weiger een soort TROS-avond met wat Nederlandstalige liedjes voor een vertolking van het lijdensverhaal aan te zien.'

Iedereen mag hierover zijn mening hebben, maar u/jij mag wel van mij aannemen dat 'christelijk Nederland' over dit soort afkeurende geluiden heel verbaasd is. En mijn persoonlijke mening over The Passion? Ik vraag mij af of we de heilige voorwerpen uit de schatkamers op die wijze aan de wereld mogen etaleren (vgl. 2 Kon. 20:12-17). Daarover heb ik mijn twijfels, en dan druk ik me héél voorzichtig uit!

1) Een muzikaal spektakel dat op poten is gezet door de christelijke omroepen EO-KRO-NCRV. Het is de moderne vertelling van de laatste uren van Jezus' leven, lijden en opstanding. De cast van The Passion bestaat merendeels uit atheïstische zangers en acteurs, die zelf niets van het evangelie willen weten.

Elia's eerste optreden speelde zich af tijdens de regering van koning Achab, zo ongeveer de slechtste koning die in Israël heeft geregeerd (1 Kon. 16:30-33). Achab voerde namelijk de Baälafgoderij in; en toen kwam Elia op het toneel. Hij stond in de dienst van God, zegt 1 Koningen 17:1. Hij was dus al een profeet. Daaruit mogen we afleiden dat Elia God kende, met God leefde, een relatie met Hem onderhield en met Hem vertrouwd was. Dat kon ook niet anders, want niemand durfde zomaar naar Achab toegaan en hem zeggen dat er jarenlang geen regen zou zijn.

Elia zegt zelfs dat er geen regen meer zal zijn 'dan op zijn woord', en daarmee maakt hij zichzelf tot staatsvijand nummer 1. Zoiets doe je alleen maar als God je dat heeft opgedragen, en je een vertrouwensband hebt met Hem. Maar misschien mogen we ons toch eens heel voorzichtig afvragen wat er zich in Elia's gedachten heeft afgespeeld bij het krijgen van zo'n riskante opdracht.

Elia bij de beek Kerit

Nadat Elia aan Achab heeft gezegd dat er geen regen meer zal zijn, stuurt God hem naar de beek Kerit die in de Jordaan uitmondt, in het oosten van Israël (vs. 2-3). Elia moet daarheen om zich te verbergen. Aangezien er geen regen meer valt, ontstaat er een grote droogte met hongersnood tot gevolg (1 Kon. 18:3); want er zijn geen oogsten meer. Uit 1 Koningen 18:10 weten we dat Achab alles in het werk heeft gesteld om Elia te vinden. Elia was om het maar eens zo te zeggen: de meest gezochte persoon, de ergste vijand. Wat zou er zich nu in Elia's gedachten hebben afgespeeld?

Aanvankelijk gaat het allemaal goed voor Elia, want God zorgt voor hem (1 Kon. 17:4-6). Ten eerste zorgt God voor zijn veiligheid, doordat Hij hem een plaats wijst waar hij

zich kan verbergen. Maar ook zorgt God ervoor dat Elia ruim genoeg te eten en te drinken heeft. Drinken kan hij doen uit de beek, en het eten wordt hem gebracht door de raven. Elke ochtend en elke avond brengen de raven hem zowel brood als vlees, en dat terwijl de hongersnood langzamerhand toeslaat.

Maar dan – Elia ziet het ook wel gebeuren – droogt de beek meer en meer uit (vs. 7). Terwijl hij aanvankelijk nog een heerlijke plons kon nemen, kan hij nu nog amper water scheppen met zijn handen om te drinken; en uiteindelijk droogt de beek helemaal uit. Daar zit je dan als de profeet van de Heere. En ja, we kunnen gemakkelijk zeggen dat Elia wel een onwankelbaar vertrouwen op God zal hebben gehad! Maar we hebben al eerder opgemerkt dat Elia ‘een mens was van gelijke natuur als wij’, die kon twifelen en in paniek kon raken, zodat hij het niet meer zag zitten. Laten we het ons maar afvragen: Wat zou er allemaal door Elia’s gedachten zijn gegaan? We weten het niet zeker, dus laten we het maar in het midden. Maar de beek droogde ondertussen wel zichtbaar verder uit!

Elia naar Sarefat

Uiteindelijk komt God met een oplossing voor Elia en geeft hem de opdracht naar Sarefat te gaan, dat in het gebied van Sidon ligt. Daar heeft God een weduwe op het oog om voor Elia te zorgen (1 Kon. 17:8-9). Het lijkt erop dat God hem zomaar de oplossing in de schoot werpt (wat uiteindelijk ook waar is), maar we zullen toch eerst eens twee zaken moeten bedenken. Elia was immers een mens van gelijke natuur als wij. Laten we dus eens kijken naar de uitkomst die God aan Elia aanreikt.

Ten eerste krijgt hij de opdracht naar Sarefat te gaan, dat in het gebied van Sidon ligt, een afstand van zo’n 130-140 kilometer. Elia zal wel eens gefronst hebben met zijn wenkbrauwen. Want Izebel, de vrouw van Achab, kwam uit Sidon. Zij was de dochter van Etbaäl, de koning van Sidon (1 Kon. 16:31). Etbaäl betekent: ‘met Baäl’; de koning werd gezien als de lijfelijke vertegenwoordiger van Baäl. De Baäldienst van Achab had zijn thuisbasis in Sidon. En nu krijgt Elia de opdracht naar dat gebied van Sidon te gaan, zeg maar naar het hol van de leeuw. Er is nog iets. God had Elia eerst helemaal naar het oosten gestuurd, naar de beek Kerit aan de overzijde van de Jordaan. Nu stuurt God hem helemaal de andere kant op, naar het noordwesten, buiten de grenzen van Israël. We hebben al eerder opgemerkt dat Achab met man en macht op zoek was naar Elia, zelfs tot in de buurlanden. En nu moet de profeet het land helemaal doorkruisen, waarbij hij onderweg Jizreël en Megiddo zou passeren. In Megiddo had Achab een residentie, en Achab en Izebel hadden Jizreël als thuisbasis (1 Kon. 18:46). We weten natuurlijk niet welke weg Elia genomen heeft, maar het mag hoe dan ook duidelijk zijn dat dit een gevaarlijke onderneming was. Terwijl Elia voorheen goed verborgen zat aan de beek Kerit, ziet hij nu zijn veiligheid wegvallen.

Het tweede punt is dat Elia naar een weduwe wordt gestuurd. Een weduwe behoorde tot het ‘trio’ van de armen: namelijk de weduwe, de wees en de vreemdeling. Dat komen we vaak tegen in de Bijbel en er waren allerlei wetten ingesteld om deze armen te helpen. Elia zal direct wel begrepen hebben dat hem geen uitgebreid diner te wachten zou staan. Het is waar dat Elia gehoorzaam was en op weg ging naar de weduwe in Sarefat. Maar nog eens

stellen we de vraag wat Elia zelf mogelijk heeft gedacht bij deze oplossing, die God hem aanbood. Nu we die oplossing overdacht hebben, begrijpen we wel dat het niet zo voor de hand liggend was voor Elia. Zijn veilige schuilplaats moest hij opgeven en het relatieve comfort van de raven die hem vlees en brood brachten, zou hij ook gaan missen. Mogen we hier al eens voorzichtig zeggen dat Elia God wel vertrouwde, maar Hem toch wel niet helemaal zal hebben begrepen bij deze oplossing.

Eeuwen later zal Jezus uitleggen waarom Elia naar deze weduwe moest gaan (Luc. 4:25-26). Het wordt namelijk tot een voorbeeld van Gods redding gemaakt, die aan de volken wordt aangeboden. Maar als we het heel praktisch voor Elia bekijken op dat moment: ten eerste wist hij dit toen nog niet, en ten tweede had hij er op dat moment ook niets aan. God gaat Zijn wijze weg, daar mogen we op vertrouwen, maar we moeten er ook mee leren leven en aanvaarden dat we die weg vaak niet zullen begrijpen.

Elia ontmoet de weduwe in Sarefat

Elia maakt zich gereed en reist naar Sarefat, ondanks de dreiging om gezien te worden. Daar aangekomen vindt hij de weduwe bij de stadspoort, en zoals te verwachten viel komt hij in een menselijk gesproken hopeloze situatie (1 Kon. 17:10-12). De weduwe is wat hout aan het sprokkelen om een allerlaatste maaltijd klaar te maken voor haarzelf en haar zoon. Maar Elia vraagt of ze wat drinken wil gaan halen voor hem. Zoals de gastvrijheid het gebiedt, gaat de weduwe daarop in, ondanks de omstandigheden waarin zij was. Maar dan, terwijl zij om water gaat roept Elia haar nog na om meteen ook wat brood voor hem mee te brengen. De weduwe heeft helemaal geen brood, alleen maar een handvol meel waarvan ze nog een paar koeken kan bakken. Beseffen we goed wat er hier gebeurt? Elia, een vreemde voor de weduwe, vraagt haar om haar laatste maaltijd met hem te delen. Ik daag mijzelf en elke lezer uit: Wat zou jij doen?

Vanzelfsprekend aarzelt de vrouw en argumenteert zij dat ze maar net genoeg heeft voor een laatste maaltijd voor haarzelf en haar zoon. Toch vraagt Elia haar eerst een koek voor hem te bakken (vs. 13). Maar hij geeft er ook een belofte van God bij: ‘het meel in de pot zal niet opraken, en de olie in de kruik zal niet ontbreken tot op de dag, waarop de Heere regen op de aardbodem geven zal’ (vs. 14). Geweldig vinden wij dat, en terecht, maar verplaats je eens heel praktisch in de situatie van de weduwe. Kon zij Elia wel vertrouwen? Was hij een profeet (wat ze kon afleiden uit zijn spreken), of was hij een bedrieger – wat vanwege de hongersnood niet ver gezocht zou zijn? Die belofte, was die wel waar? En waarom zou de God van Israël zo’n belofte doen aan haar, een weduwe uit Sarefat, een Sidonische vrouw die ongetwijfeld goed vertrouwd was geweest met de Baäldienst? Of was ze eigenlijk al helemaal klaar met die Baäl, en zei ze daarom tegen Elia: ‘zo waar de Heere, uw God, leeft’ (vs. 12). Hoe mooi deze belijdenis ook is, het blijft ‘uw God’, en niet ‘mijn God’. In haar denken was het zo dat een god ingrijpt, waar hij aanbeden wordt en offers krijgt (dat was immers het gewoontelijke denken onder de volken). Wat kon zij van de God van Israël verwachten?

Laten we even nadenken over die afgod Baäl. De naam Baäl betekent ‘heer’ of ‘meester’, en hij werd beschouwd als de koning onder de plaatselijke goden. Even terloops: het is toch

wel frappant dat de weduwe over de God van Elia spreekt als over 'dé Heer'. In haar heer, nl. Baäl, was ze ondertussen haar vertrouwen kwijt. Baäl was namelijk niet zomaar een afgod, maar de belangrijkste in de Sidonische afgodendienst. Baäl was de god van de donder, de storm, de regen en de oorlog. De donder en de storm waren elementen, die niet begrepen werden en toegeschreven werden aan een machtige god. De regen was de noodzakelijke voorwaarde voor de oogst, en die moest dus ook een belangrijke god hebben. Dat de oorlog een machtige god nodig had, is nogal evident. En dat alles kwam deze ene Baäl toe. Baäl was dan ook echt de regengod, en daarmee ook de god van de vruchtbaarheid (op alle gebied, met alle gevolgen van dien). Nu begrijpen we ook waarom God juist het onthouden van alle regen als oordeel over Israël bracht wegens de afgodendienst rond de Baäl (vgl. Deut. 11:16-17). Dit raakte de Baäldienst diep in het hart, omdat het toonde dat Baäl het niet voor het zeggen had als het om regen en zegen van boven ging. De regengod had het niet doen regenen en er was hongersnood en de weduwe was aan haar laatste maaltijd toe. Haar god Baäl had gefaald, moest ze dan nu haar vertrouwen stellen in de God van deze vreemdeling? Stel het je eens voor!

Afbeelding van Baäl in kalksteen.
 Gevonden in Ugarit, West-Syrië.
 Datering ca. 1500-1300 v. Chr.
 (Louvre).

Begrijp het of niet, maar ze *doet* het. Maar wat zullen haar gedachten allemaal niet zijn geweest? Wat zal ze allemaal overwogen hebben? Wat zal er niet door haar hoofd zijn gegaan? Misschien was ze zo radeloos dat het op deze ene maaltijd nu ook niet meer aankwam en dat ze de gok waagde. Misschien stelde ze al haar hoop op de god van Elia, de God van Israël, op dat cruciale moment. Hoe het ook zij, ze ging de koek bereiden voor Elia (vs. 15). Hoe je het ook bekijkt, het is buitengewoon wat die weduwe op dat moment doet.

Op haar gehoorzaamheid volgde een antwoord van zegen, zoals was beloofd: 'het meel in de pot raakte niet op, en de olie in de kruik ontbrak niet' (vs. 16). Dat is het loon voor deze weduwe en haar zoon. En hoe was het met Elia? Hij mocht op dieet. Terwijl de raven hem voorheen aan de beek Kerit zowel brood als vlees brachten, 's morgens en 's avonds, moet hij het voortaan doen met meelkoekjes. Elia zal geen gastronomische maaltijd hebben verwacht, maar het werd wel minder dan voorheen. Elia deed een riskante missie, in opdracht van God, weliswaar tot zijn redding; maar hij eindigde met minder dan voorheen. Natuurlijk kunnen wij nu gemakkelijk denken dat Elia wel blij was dat God hem onderdak, een schuilplaats en voedsel gaf en daarin Gods voorzienigheid mocht ervaren. Maar laten we eerlijk zijn tegenover onszelf: Zouden wij het toen zo hebben bekeken? Waarom stuurde God hem niet naar Egypte, of naar Moab of Assyrië of een andere plaats waar er wel meer dan genoeg voedsel was? Wat zouden Elia's overdenkingen zijn geweest? We mogen het nu al duidelijk stellen: God is niet altijd te begrijpen.

Laten we dus terughoudend zijn en niet denken dat wij mensen Gods wegen steeds begrijpen of kunnen verklaren. Maar hoe dan ook, God blijkt wél betrouwbaar!

En ik weet het wel: in de Bijbelse typologie staat het meel voor het aardse leven van Jezus als ons voorbeeld, vgl. het spijsoffer, en de olie voor de Heilige Geest. Daarin kunnen we alles vinden wat de ziel nodig heeft. Maar laten we deze geschiedenis eens heel praktisch benaderen – zoals dat ook voor Elia het geval was – en niet vergeestelijken (hoewel dat gerust mag, want het zit er natuurlijk ook in). Hoe het ook zij: Elia gaat op dieet, ondanks dat hij Gods weg is gegaan. Het doet denken aan het leven van een christen. Hoe meer je trouw Gods weg probeert te gaan, hoe vaker je het gevoel krijgt op dieet te worden gezet. We verwachten toch in zekere mate een beloning voor onze trouw of dienstbaarheid. En dan blijken er meer moeilijkheden te komen. De vragen stapelen zich op: Wat is juist en wat is fout, wat is Gods wil, welke keuze moet ik maken in overeenstemming met Gods gedachten? We proberen te leven zoals God dat wil, en als gevolg daarvan ervaren we tegenstand. We kunnen dit nog wel enigszins begrijpen, maar voelen het toch ook aan als een gemis van zegen of ingrijpen van Godswege. Er maakt zich zelfs een schuldgevoel van ons meester:

Ben ik wel goed bezig als christen, en heeft God wel vreugde aan mij? Het kan er soms zomaar op lijken dat het leven naar de wil van God geen nut oplevert, maar juist het omgekeerde gebeurt. Ja, er waren er die het nog slechter hadden dan Elia. Maar ja, er waren er ook die het veel beter hadden dan hij, hoewel ze met God geen rekening hielden. Het lijkt soms alsof het de mens die geen rekening houdt met God – in dit geval bijvoorbeeld Achab – beter gaat dan mensen die wel rekening houden met God, in dit geval Elia. Als we het boek Prediker erop nalezen, dan merken we dat ook de wijze koning Salomo het hier moeilijk mee had (bijv. Pred. 8:10-14). Zou dat bij Elia anders zijn geweest? Is het bij ons anders? Vertrouwen op Gods goedheid, vooral als je Hem niet begrijpt, is niet altijd even voor de hand liggend.

Laten we het eens even samenvatten tot hiertoe. Eerst krijgt Elia de riskante opdracht naar Achab te gaan en aan te kondigen dat het niet meer zal regenen, totdat de profeet zelf zegt dat het weer gaat regenen. Vervolgens ziet hij de beek Kerit voor zijn ogen langzaam maar zeker opdrogen. Dan krijgt hij als oplossing de opdracht naar Sarefat te gaan dat in Sidon ligt; en dan nog wel om bij een weduwe, die doodarm was, zijn intrek te nemen. Die weduwe krijgt de haast onmogelijke opdracht om haar laatste maaltijd te delen met een vreemdeling. En Elia zelf heeft het minder goed dan voorheen. Dit verhaal, nee, het is niet zomaar een verhaal, het is een waar gebeurde geschiedenis, lijkt van kwaad naar erger te gaan. En het dieptepunt moet nog komen. God is echt niet altijd te begrijpen, dat zullen we moeten toegeven. Maar Hij is wel altijd te vertrouwen, dat zullen we moeten geloven.